

כל היד פרק שני נדה

פז.

עין משפט
נר מצוה

מב א מיי פ"ה מהל' שגגות
הל' ו:
מב ג מיי פ"ג מהל' שגגות
מטמיל משכב ומושב
הלכה ח:
מד ד מיי פ"ד מהל' אסורי
ביאה הל' ט ופ"ד מהל'
משכב ומושב הל' א סמג לאחי
קיא:
מה ה ו מיי פ"ד מהל'
אסורי ביאה הל' ט
סמג טז:
מו ז מיי ט הלכה ט ופי'
זמ"מ סמג טז טו"ע
י"ד פ"ג קפד עמיקי א:
מו ח מיי פ"ג מהל' מלכות
משכב ומושב הל' ט

תום' הרא"ש

[illegible]

ל שחתה כדי שתרד מן המטה מממאה את בועלה [וחייבת באשם תלוי] שחתה כדי שתרד בו' ר"ע אומר מממאה בועלה. תימה אי ר"ע מודה צריא כדמשמע דלא פליג אלא אסיפא אי"כ סבר יש אס למסורת וצ"ק דסנהדרין (דף 77.) אית ליה לר"ע יש אס למקרא

דקאמער נפשות קרינן וליכא למימר
דהכל פליג נמי ברישא דהתנן פ' דס
שחיטא (בבבא דף כג:) בחתיכה של
קודש וחתיכה של חולין אכל אחד את
הראשונה וזא אחר ואכל את השנייה
זה מציא חסד תלוי וזה מציא אשם
תלוי דברי ר"ע ואמאי חייב השני הא
בשעה שאכל לא היו לפניו ב' חתיכות
ולמאן דבעי ב' חתיכות פטור כבה"ג
כדאמר התם בסוף פרקין ורבי נמי אית
ליה צפ"ס ספק אכל (שם דף יח.) היכא
דאכל את הראשונה במזיד והשנייה
בשוגג דחייב אשם תלוי וזה השני
ורבי סבר צפ"ס דסנהדרין (דף ד.) יש
אם למקרא וז"ל דיש שום חילוק בין
מקרא למסורת זה למקרא ומסורת
דעלמא דחייב בר רב דבעי ב' חתיכות
סבר דכ"ע סברי הכא דיש אשם
למקרא ובר רבי אסי דפליג עליה סבר
דכ"ע סברי רישא למסורת (כמו שמהנינו
ב"מ דף קכ:) גבי יו"ט דומיא דיתן
ועוצד דומיא דעצד (פסחים דף טו:)
ועווי דומיא דעני (שם טו.) וכפות דומיא
דכפת (סוכה דף לג.) והתם יש טעמא
אחרתא ומדע דמי פריך דטובא
לחייב את בר רב וזא ר"א היא דמחייב
אשם תלוי על חסד כיו רחא כמה תנאי
פליגי במקרא ובמסורת ואמאי נקט
טפי ר"א דשמותי הוא וגם המקשה וכן
לא היה ידע דטובא תנאי פליגי במקרא
ובמסורת אלא כדפרישית ועוד וז"ל
דר"ע ורבי איירי דהראשון לא אכל כל
החתיכה אלא חזיה וכשאכל השניה
היו עדיין ב' חתיכות לפניו ובענין
מתקן הירושלמי בזהאשם רבה: **הא**
אין עד בידה ואין עד בידה מיבעי
ליה. פרש"י דה"ל פלוגי הכל
בשהמה וקשה דלמא מפליג בדידה
בזין עד בידה דין ששהת ללא ששהת
וגרסא לפרש דה"ל לפרוש בדידה
בזין עד בידה כיון דמתנימין איירי בש
עד בידה: **בשמאי דאמר ריה**
שעתה. ומ"מ מודה שמאי אחד אחר
דטמא שצעה כיון דחייב אשם תלוי: **אמר**
רב אבפרע רז"מ היא. וא"ת
דצפ"ק דיומא (דף ב.) תנן
מפרישין כ"ג מצינו ו' ימינו דשמי יבא
על אשמו ט' ספק נדה קאמר (שם טו)
כר"ע דלמא ט' ספק מטמאה את בזעלה
וקאמר רב חסדא דאחי אפילו כרצנן
ובחד אחר מודו דבזעלה טמא ו' אמאי
לא משיי שמה מנעלא כהם דהא מודים
חכמים לר"ע ברוואה כהם וז"ל משום
שמואל דלמא הכא מנעלא וזהא ועוד
ז"ל דהיא מדקום חלוקה קודם פרישתו
ואז לא נטמא הכהן מודם בדידה וא"ת

שמה כר"ע אהם אומרים שמעמאה אה צועלה. כל מעט לעת ואין
ללכס שיעור בדבר אלא מעט לעת: לא שמענו. את שיעורו וכו"א
לא סבירא לן: לא סהסא דרי ספרד. אלא כדי שמשב' ותדקוק ועודה
במעט עמאין מספק דהיינו אחר אותיות כרצ חסדא: סהסא דרי

הוא זה. כלומר אחר אחר הוא זה :
והוא מעט לעם. כלומר כשיעור הזה
ומכאן ולהנא כל מעט לעת של בעילה
אם בדקה ומחצתה טמאה בעילה
מטמא משום נוגע בזמנה לעת צדקה
וטומאת ערב וספק מדרגת תלמות
ואינו מטמא משום בועל נדה טומאת
שבעה ואפילו לתלות: נכנס להיכל.
לקמן מפרש לה: בשלמא לרב חסדא.
לדאמר כדי שחמד אחר אחר הוא היינו
דמטמא רבנן: וכי תימא דאין עד
צידה. דלמר שחמד הוצרכה להשיט
הדורה להו מרר שיטור א"כ איבעי עה
למיתני ולפלוגי בין עד צדקה לאין עד
צידה דלא תיפוק חורבה מיניה דהשתא
משמע דאפילו עד צידה דלא שהתה
אלא כדי שחמד מטמא רבנן ומדלא
מפלגי ש"מ דודאי מטמא רבנן צדדי
שחמד לחודיה: בשלמא גמר ביאסו.
ואפילו הכי לר"ע מטמאה אף בעילה
דהעברה צדדה בגמר דלא דכחיה
(ויקרא כ) את מקורה הערה אבל לענין
קרי עד שזרע: ור"מ היא. דמחמיר
בזמנים כדאמר בפ"ק (נשיא ה) ולקמן
בפרק בא סימן (דף צג:) פשיטא.
מאי מודי הא בלמפרע פלגי לגבי מעט
לעת זבול. צבאן זבולא: ופסמיס
דרבנן. אפי' מכאן ולהבא: אין שור
שחוט. דלחמול לא חזאי אלא סיג
בעלמא הוא: הכא הרי שור שחוט
לנפיק. דצפור לא תעסקה ובזוק של
טבחים לא עברה ומיזם שלשמו היא
בספק זה: ברתנ' כל הנשים בחזקה
טמאה לבעליהן. צלל צדיקה של
הזכרה צדיקה אלא לעסקה בטמאה:
גמ' צדוק ימי עונתה. ל' יום לראיה
אבל לאחר ל' צדיק צדיקה הואיל
וסתם נשים חזין לסוף עונה: לא שנו.
דמי מנאה תוך ימי עונתה לא צדיק
צדיקה: אלא שלל הגיע עם וספה.
בחזון אומן ימיס שהיה צדק כגון אשה
שיש לה וסת ולא הגיע בחזון אומן
הימים: אבל הגיע עם וספה. קודם
ביאתו מן הדך: אסורה. דלורח
בזמנו צא: דלורייסא. הלמ"מ דמחזיקין
לה בטומאת ספק: וספוס דרבנן.
הרבייה חכמים לצדוק ביום וסתה
שמה תראה ומיהו היכא דלא הוא
צדקיר ולא ידעינן אי צדקה אי לא
צדקה לא מספקין לה בטומאה:
לא

אלא שלא הגיע שעת וסתה אבל הגיע שעת
 (7) וסתות דאורייתא רבה בר בר חנה אמר אפילו
 מותרת קסבר וסתות דרבנן רב אשי מתני

אמאי קאמר שמה ממלא אשתו ספק נדה לימא ודאי נדה אם מדבוק
שלא הגיע שעת וסתה. לא היה לו לחזור ממה שאמר תחלה לא
 (ועל יד.) כל נעלה לא בעיא בדיקה אפילו אין לה וסת והיה יכול להוסיף
 ממחלה בלא מוספת: **אפי'** הגיע זמן וסתה מותרת. מימה היאך
 אואורה לבני ישראל שיפרשו מנשותיהן סמוך לזמן ו"ל כשהסתה אחר
 ראתה כהוא דר' יוחנן דבסמוך ולמ"ד אסות לוריטא אפילו שה
 לדקה עד לרבי' לרבי יוחנן

(א) [לעיל ב.], (ב) [לעיל ט.],
(ג) [לעיל יא.], (ד) [לעיל ט.
וש"ג], (ה) [ז"ל וכרע],
(ו) [בס"א: שמועט, (ז) עיין
רש"א, (ח) [נע"ע מוס' סוכה
ו: ד"ה ר"ש ומוס' שם לז.
ד"ה כפת ומוספות סנהדרין
ז. ד"ה כולו ומוס' וזכים
מ. ד"ה לא נכרח], (ט) [ע
ומואל ספק נדה], (י) [שם
ו.]

הגהות הב"ח

(ח) תום' ד"ה אפי' וכו'
דבסמוך וסתות דרבנן נ"ב
כלומר השתא דרבי יוחנן
נמי ס"ל וסתות דרבנן
וכדבירא ליה לרב אליבא
דר"נ בר יצחק הכי נקטינן
וכדכחו ה'תום' דף טז
בד"ה ור"נ בר יצחק וכן כתב
באשרי:

מוסף רש"י

[illegible]

אפילו